

A szúnyog

Valami megszállt,
egyszerre rámszállt,
valami tétova nyugalom:
fotelban ültem,
elszenderültem,
s jött váratlanul.

Nincs más se bent,
csak tompa csend,
rámült s szorongva nyom.
Szótlan-nagy este,
falakra festve,
mellemre ráborul.

Nem bántam én, sőt, jó volt,
hogyan e prémes csend beburkolt:
a gondolat már mind fa-mód kihűlt.
Csak éreztem, e csend hogy
szívembe szivárogoz,
vérem megállt, s többé nem moccanok.

Majd szúnyog jött, s fülemben dongott
egy gúnyos, aljas, zümmögő kis átkot.
Nyakamba csíp, kortyol parányi tű...
S a vér megindult, lüktetett,
kezembe éltet küldhetett...
Lendült! Ütött! S lecsaptam én az árulót!

Olessák Róbert